

over, at den højtærede Minister ikke har indsat i § 1, 4de Stykke, efter Ordet „Brugsretten“: „for saa vidt angaar Brug under 2 Tdr. Hartkorn“; thi det er jo her, Tampen brænder. Det, som den højtærede Minister tilsyneladende vil, er, uden Hensyn til andres Ret, at skaffe Husmænd og Fiskere en Mulighed for en Ekstraindtægt paa Bekostning af den danske Fauna. Naar den højtærede Minister i § 2 d. foreslaar den Bestemmelse, at de Mennesker, som vil afløse deres Jagtret, kan optage Laan til Betaling af Afløsningssummen, og at dette Laan uden videre skal gaa ind som Prioritet forud for alle andre Laan, vil jeg dog meget advare den højtærede Minister herimod; jeg kan ikke tænke mig, at de danske Kreditforeninger vil finde sig i det, og i alt Fald kunde jeg godt tænke mig, at de vilde forlange et Beløb udbetalt af den Prioritet, de har staaende; saadan uden videre at rykke tilbage for den af Staten dikterede Førsteprioritet tror jeg ikke, vore nuværende Kreditforeninger vil finde sig i.

Naar Ministeren begrunder Forslaget om at give Brugerne Jagtretten med, at de, der har Ulemperne ved at fodre Dyrene, ogsaa maa have Erstatning derfor ved at have Lov til at skyde dem, maa jeg mene, at den højtærede Minister ganske glemmer Bestemmelsen i den nuværende Lovs § 9, der sikrer Brugerne af disse mindre Huse, som den højtærede Minister i særlig Grad ønsker at beskytte, Erstatning for virkelig lidt Skade. Naar denne Bestemmelse blev indsat i Loven af 1922, skyldtes det netop et Ønske om at komme disse Smaabrugere til Hjælp i vildtrige Egne, hvor virkelig Vildtskade kunde tænkes at forekomme. Ved det nu tredsatte Lovforslag gaar den højtærede Minister ganske bort fra denne Bestemmelse og giver altsaa disse Brugere Jagtret i Stedet for. Men jeg vil tillade mig at spørge: Tror den højtærede Minister virkelig, at han gør disse Mennesker en Tjeneste derved? Ifølge den nugældende Lov er disse Brugere beskyttet mod Vildtskade. Nu siger Ministeren: Denne Bestemmelse ophæver vi, men til Gengæld giver vi jer Lov til at skyde Vildtet, naar det kommer ind paa jeres Jorder. Mener den højtærede Minister virkelig, at disse Mennesker ikke har andet at bestille end at gaa med en Bøsse paa

Nakken og passe paa, at Vildtet ikke kommer ind paa deres Jord? Jeg tror nok, at de har meget andet at bestille. Ganske bortset fra, at jeg er en principiel Modstander af, at disse Brugere skal have Jagtret, vil jeg mene, at Ministeren ikke er i Overensstemmelse med, hvad disse Mennesker selv ønsker. Den Garanti mod Vildtskade, de har ifølge Loven, vil de miste efter Ministerens Forslag, og derfor tror jeg ikke, den højtærede Minister skal være saa glad ved sit Forslag, thi jeg tror ikke, det vil finde Paaskønnelse indenfor det mindre Landbrug.

I § 11 ser man det Særsyn, at Ministeren foreslaar Huskattens Fredning betydelig nedsat — det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokraternes Vegne, berørte lige dette Spørgsmaal. Efter den nuværende Lov har man ikke Lov til at skyde Huskatten, medmindre den er 150 m fra nærmeste Bopæl. Ifølge Forslaget her skal man have Lov til at nedskyde omstrejfende Katte, naar de ikke er indenfor 75 m fra nærmeste Hus. Dette er absolut et Tilbage-skridt; men det er muligt, at den højtærede Minister ikke er saa bange for, at Husene skal blive ødelagt, „totalt ødelagt“ — saadan tror jeg, Udtalelsen faldt fra den ærede Ordfører for Socialdemokraterne —, af Rotter og Mus, fordi Katte og Hunde bliver skudd ned af disse høse Jagtejere. Jeg gør mig til Talsmand for den lille Huskat; lad den ikke blive mindre fredet, end den er i Forvejen; lad os holde os til de 150 m og bedrøve Ministeren ved at gaa imod det af ham stillede Forslag om de 75 m til Fordel for alle de Smaafolk, hvis Interesser den højtærede Minister gerne vil varetage.

Bestemmelsen om, at Jagt fra Baad, Pram og Kajak samt paa Is ikke maa drives nærmere end 50 m fra anden Mands Grund, har vakt en hel Del Utilfredshed med Loven af 1922. Om denne Bestemmelse førtes der indenfor det Udvalg, som den Gang behandlede Forslaget til Jagtlov, overordentlig langvarige Forhandlinger, og Resultatet, de 50 m, var et Kompromis, men vi maa ikke glemme, at det, man ønskede ved denne Bestemmelse, var at værne jagtberettigede fra Indgreb ude fra Søen. Jeg kan ikke tænke mig, at man overhovedet skulde kunne faa Flertal i denne høje Rigsdag for helt at stryge denne Afstandsbestemmelse,